

SVĒTRĪTA ZVANI

MINEAPOLES – ST. PAULAS LATVIEŠU EV. LUT. DRAUDZES VĒSTNESIS

2018. g.

JŪNIJS

Nr. 6

Māra Zviedre

daudzi grib iegūt lietas
satvert un turēt klāt
laimīgs ir tas kam liekas
ka labāk ir atdāvināt
ja saņemtais tālāk neplūst
tas pazaudē vērtību
laimīgs ir tas kurš atdod
sev paturot svētību

Mācītājs **DĀGS DEMANDTS**

612-280-9333

dagdemandt@hotmail.com

Draudzes priekšniece **KRISTĪNE KONTERE**

952-412-4591

3152 17th Ave S

MINNEAPOLIS, MN 55407

612-722-4622, mndraudze@gmail.com

www.mndraudze.org

Draudzes dzīve jūnijā

- Svētdien, 3. jūnijā, plkst. 10:00** – Otrā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS. Sekos sadraudzība.
- Trešdien, 6. jūnijā, plkst. 18:00** – Tikšanās ar Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātes dekāni Daci Balodi, vakariņas un svētbrīdis.
- Svētdien, 10. jūnijā, plkst. 10:00** – Aizvesto piemiņas DIEVKALPOJUMS ar Svēto vakarēdienu un igauņu un lietuviešu līdzdalību. Dievkalpojumu vadīs māc. Dāgs un igauņu mācītāja Nelli Vahter. Šajā svētdienā būs bērnu uzruna. Dievkalpojumu kuplinās Pauls Grustāns ar trompetes spēli. Sekos sadraudzība.
- Ceturtdien, 14. jūnijā, plkst. 19:00** – Aizvesto piemiņas atcere.
- Svētdien, 17. jūnijā, plkst. 10:00** – Ceturtā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS. Sekos sadraudzība.
- Ceturtdien, 21. jūnijā, plkst. 11:00** – Rīta Bībeles stunda, tiek dziļāk pētīts Marka evaņģēlijs.
- Svētdien, 24. jūnijā, plkst. 10:00** – Piektā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS ar Svēto vakarēdienu. Sekos sadraudzība.
- Otrdien, 26. jūnijā, plkst. 19:00** – Vakara Bībeles stunda, tiek dziļāk pētīts Jāņa evaņģēlijs. Bībeles stundu noturēs draudzes bibliotēkas telpās.
- Svētdien, 1. jūlijā, plkst. 11:00** – Svētbrīdis mācītāja Dāga, Edijas, Roberta un Harija mājas dārzā, atzīmējot ASV un Kanādas neatkarības dienas (3109 41st Ave S, Minneapolis, MN 55406). Sekos sadraudzība un BBQ. Līdzī nemsim groziņus. Visi mīļi aicināti!
- Svētdien, 8. jūlijā, plkst. 10:00** – Septītā svētdiena pēc Vasarsvētkiem. DIEVKALPOJUMS ar Svēto vakarēdienu. Sekos sadraudzība.

Draudzes biroja stundas

TREŠDIENĀS no 10:00 līdz 14:00

mācītājs Dāgs Demandts,
kasieris Visvaris Ģiga un darbvede Vija Treiberga.

Ja baznīcas durvis darba laikā ir slēgtas, lūdzu piezvaniet durvju zvanu (durvju labajā pusē augšējais zvans augšējam stāvam, apakšējais zvans lejasstāvam).

Kad pienāca Vasarsvētku diena, visi bija sanākuši kopā. Pēkšņi no debesīm nāca šņākoņa, tāda kā stipra vēja brāzma, un piepildīja visu namu, kur viņi sēdēja. Un viņiem parādījās it kā uguns mēles, tās sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem. Un visus piepildīja Svētais Gars, un viņi sāka runāt svešās mēlēs, kā Gars viņiem deva izrunāt. Bet Jeruzālemē dzīvoja jūdi – dievbijīgi vīri no visām pasaules tautām. Kad šīs skaņas kļuva dzirdamas, daudz ļaužu pulcējās un visi bija lielā apjukumā, jo katrs dzirdēja viņus runājam savā valodā. Tie baiļojās un brīnīdamies runāja: „Vai visi šie, kas runā, nav galilejieši? Un kā gan mēs viņus dzirdam katrs savā dzimtajā valodā? Partieši un mēdieši, ēlāmieši un tie, kas dzīvojam Mezopotāmijā, Jūdejā un Kapadokijā, Pontā un Āzijā, Frīģijā un Pamfilijā, Ēģiptē un Lībijas apgabalos ap Kirēni, un ieceļojušie romieši – gan jūdi, gan prosēlīti. Krētieši un arābi, mēs visi dzirdam mūsu valodās viņus teicam Dieva varenos darbus.” Visi bija izbijušies un neziņā un cits citam jautāja: „Ko tas nozīmē?” Citi izsmejot runāja: „Tie ir sadzērušies jaunu vīnu.”

Bet Pēteris, nostājies kopā ar tiem vienpadsmit, skaļā balsī uzrunāja ļaudis: „Jūdu vīri un visi, kas dzīvojat Jeruzālemē, lai tas jums top zināms, uzmanīgi klausieties manus vārdus – viņi nav piedzērušies, kā jūs domājat, jo vēl ir tikai dienas trešā stunda, bet tagad notiek tas, kas sacīts caur pravieti Joēlu: pēdējās dienās notiks, saka Dievs, es izliešu savu Garu pār visu miesu, un jūsu dēli un jūsu meitas pravietos, un jūsu jaunekļi skatīs redzējumus, un jūsu sirmgalvji sapņos sapņus. Un arī pār mani kalpiem un manām kalponēm es izliešu savu Garu tajās dienās, un viņi pravietos. Es darīšu brīnumus augšā debesīs un zīmes apakšā uz zemes – asinis, uguni un dūmu mākoņus. Saule pārvērtīsies tumsā un mēness asinīs – pirms nāks Kunga lielā un spožā diena. Un tad ikviens, kas piesauks Kunga vārdu, tiks izglābts.”

Apustuļu darbi 2:1-21

Mācītāja Dāga Demandta sprediķis 2018. g. Vasarsvētkos Cik svarīga ir attieksme

Mēs atceramies Jēzus mācekļu attieksmi, viņu bailes, viņi neticēja, viņi slēpās bailēs, nesaprata Jēzus vēsti.

Apskatīsim Vasarsvētku notikuma kontekstu. Pirms nedēļas Jēzus atgriezās pie Dieva, Debesbraukšanas dienā. Jēzus dod norādījumu saviem mācekļiem palikt Jeruzālemē, līdz viņi saņems spēku no Dieva, apsolīto Svēto Garu. Vasarsvētki tiek uzskatīti par baznīcas “dzimšanas dienu” kristiešu baznīcas gada ritējumā. Ar vārdu Vasarsvētki vai Šavuot (ebreju valodā) apzīmē lauksaimniecības festivālu jeb miežu svētkus, kuri notiek 50 dienas pēc ebreju Lieldienām jeb Neraudzētās maizes svētkiem. Šavuot ir viens no trim svētceļojumiem, kuros obligāti jāpiedalās katram ebreju vīriešu dzimuma pārstāvim. Šī iemesla dēļ Jeruzālemes ielas toreiz pārpildīja cilvēki no visām Romas impērijas malām. Šie bija ideāli apstākļi jaunas kustības sākumam. Vasarsvētku pirmajā dienā mācekļi lūdza augšistabā – ir ļoti iespējams, ka šī ir tā pati augšistaba, kur Jēzus un Viņa mācekļi kopā svinēja pēdējās vakariņas jeb Kunga mielastu. Svētā Gara atnākšanu pavada apbrīnojams efekts: mācekļi sāk runāt visdažādākajās valodās. Kad viņi dodas ārā, ļaudis brīnās. Sekoja Pētera sprediķis. Daudzi no tiem, kas klausījās Pētera sprediķi, pieņēma viņa vārdus un vēl 3000 piepulcējās mācekļiem. Mācekļiem nebija vairs bailes, viņi ar tik lielu degsmi bija gatavi kalpot. Šeit sākās jauna kustība, šeit sākās baznīca. Ar Svētā gara atnākšanu cilvēku dzīves mainījās! Mācekļi mainījās, viņi tika sūtīti kalpot! Mācekļu attieksme mainījās! Kad mācekļi piedzīvoja Svēto Garu, viņi tika stiprināti savā kalpošanā, viņi tika iedrošināti sludināt un sprediķot.

Nesen lasīju rakstu *Christianity Today* par 4 atšķirībām starp augošām un neaugošām draudzēm. Parasti vadītāja attieksme ir ļoti svarīga augošās draudzēs. Pārdomāsim, kāda veida attieksmi mēs redzam mūsu draudzē, mūsos!

Pirmā: Mēs varam vai mēs nevaram! Augošas draudzes tic, ka tās var un neaugošas draudzes tic, ka tās nevar. Abām ir patiesība. Augošas draudzes atrod veidu, kā darīt, pat tad, kad liekas, ka nav cerības. Dievs ir eksperts šajā laukā. Vai vadība izgudro 10 iemeslus, kāpēc kaut ko var darīt vai 10 iemeslus, kāpēc kaut kas nestrādātu. Atbilde rāda uz draudzes attieksmi. Augošas baznīcas mēģina jaunas lietas, viņi tic, ka viņi var. Un pat, ja viņi kļūdās, vismaz viņi mēģināja un bija vērts riskēt.

Otrā: Viņi vai mēs. Neaugošas draudzes koncentrējas uz iekšieni, paši uz sevi. Ja mēs padomājam, šis ir savtīgi, un kas grib pavadīt laiku ar savtīgiem cilvēkiem? Ir ironiski, savtīgi cilvēki parasti galu galā atrodas vieni. Augošas draudzes koncentrējas uz ārieni, uz cilvēkiem, kurus viņi vēlas sasniegt. Rakstā tiek jautāts, kur ir fokuss, uz savējiem vai citiem? Baznīcas misija ir sasniegt pasauli.

Trešā: Principi vai vēlmes. Neaugošas draudzes koncentrējas uz locekļu vēlmēm. Piemēram, Pēterim nepatika mūzika, Jānis meklē kaut ko dziļāku vai Marks vēlas savādāku liturģiju. Neaugošas draudzes atbild un mēģina apmierināt visu cilvēku vēlmes. Augošas draudzes koncentrējas uz principiem, draudzes misiju un evaņģēliju.

Ceturtā: Tagad vai vēlāk. Augošas draudzes dara un dara tagad! Neaugošas draudzes nedara. Tās tieši nesaka, ka neko nedarīs, bet saka, ka darīs eventuāli, kad būs pareizs laiks vai vēlāk, kaut kad nākotnē. Nav liela vērtība tukšā runāšanā, daudzi vadītāji specializējas runāšanā, bet ne rīcībā. Draudžu vadības sēdēs ir svarīgi redzēt darbību, nevis vienkāršu sanāksšanu ikmēneša sēdē. Slikta zīme būtu, ka pat nevar atcerēties pēdējo lielo lēmumu, ko draudzes vadība izdarīja. Ja tu kaut ko darīsi, dari un dari tagad!

Mācekļi izgāja no augšistabas kalpot! Iedvesmoti, viņu attieksme mainījās! Viņi varēja, viņi kalpoja citiem ar principiem un tagad! Ejam un kalpojam Tam Kungam ar prieku! Āmen.

Svinot Latvijas valsts svētku dienas, mēs mēdzam staigāt senu dienu tekas: pieminām Latvijas nebrīvības gaŗos gadus, brīvības cīņas un neatkarības dienu saullēktu. Pieminām mūsu brīvības ieguvēju vārdus, slavinām viņu darbus. Parasti izsakām arī cerības nākotnei. Visam tam es varu ar prieku pievienoties un svinētājus no sirds cildināt. Tajā pašā laikā vēlos izteikt savu pārliecību, ka latviešu tauta ir dzīves cīņā pastāvējusi ne tik daudz savu sasniegumu dēļ, kā pateicoties dzīves dotajiem smagajiem sitieniem. Tā klaušu laikos piedzima mūsu tautas gara mantas. Un trimdas vientuļie un pasaules vēju izpūstie ceļi ir noietai uzticībā Latvijai, pateicoties mūsu tautas Sibīrijas pārdzīvojumam. Kamēr mēs, trimdinieki, un latviešu patrioti dzimtenē neaizmirsīs mūsu tautas sēru dienu, 14. jūniju, tikmēr arī 18. novembris būs un paliks mūsu tautai svēta diena.

Bet ciešanas pārciest – un izprast – nav ne vienkārši, ne viegli. Tieši smagās ciešanās liekas tik dabīgi zaudēt ticību un cerību. Bet ja ticība un cerība ir paturētas, tad nekad kā rotaļājoties, bet smagā pārdzīvojumu konfliktā. Rita Drone

Mācītājs, profesors Dr. Egils Grīslis par 14. jūniju

Tieši tādēļ, ka stāvam šiem senajiem notikumiem tomēr vēl tik tuvu, patiesi objektīvu izvērtējumu mēs nespējam dot. Tomēr mēs nedrīkstam arī klusēt – jo ar savu klusēšanu tikai palīdzētu apslēpt komunistu noziegumu drausmīgo lielumu! Tādēļ, vispirms aplūkosim, kā paši cietēji izprot savu ciešanu ceļa jēgu. Tā kā viņi neraksta reliģiskas apceres vai filozofiskas pārdomas, bet atstāta pieredzēto, tad ir ļoti iespējams, ka daudzas dziļas domas ir palikušas neizteiktas. Tas nozīmē, ka varam runāt tikai par galvenajos vilcienos izteikto pārliecību.

Leitnants Jānis Simsons, notiesāts uz divdesmit gadiem katorgā, savu ciešanu ceļu uzskata par skaidru netaisnību. Ņemot vērā, ka komunisti bija iebrucēji Latvijā, kas pie tam vēl apcietināja, izsūtīja vai nomocīja tūkstošiem nevainīgu cilvēku, cīņa pret šādiem uzbrucējiem ir bijusi taisnības labad. Tagad, viņu notiesājot par “dzimtenes nodevību”, ir redzama brutālās varas beztiesiskā absurditāte. Ciest iznāk tādēļ, ka esam kaŗa zaudētāji! Pēc dziļākiem, reliģiskiem izskaidrojumiem leitnants Simsons nemeklē.

Rūtiņa U., deviņpadsmit gadu vecumā, arī nefilozofē, bet ļauj runāt savai sasāpējušai sirdij, kas tagad prasa pēc patiesības un gandarījuma: “Ja es vēl sagaidītu tos laikus, kad komunistu vara izbeigtos, tad censtos zvēriskā kārtā viņiem atriebties. Censtos dabūt iespēju, lai varētu tos mocīt, spīdināt un nogalināt. Gribētu atriebt par mums sagādātām mokām, par dziļajiem pazemojumiem, par visu mūsu sabojāto, izpostīto dzīvi, par mātes un vecmāmiņas nāvi, par mūsu veselību, par dārgajiem, Sibīrijas taigā pavadītajiem jaunības gadiem, par tām daudzajām nevainīgajām dzīvībām, kas tika nomocītas un apraktas drūmajā Sibīrijas zemē. Pietiek atcerēties 1941. gadu, kad jau visa asiņu balss sauc pēc atriebības. Un atriebībai būs jānāk agri vai vēlu. Pārlasot un iedziļinoties šajās Sibīrijas atmiņās, mani pārņem neizsakāms naidis pret mūsu mocītājiem – bendēm, un es trīcu atriebības alkās. Tā ikkatrs latvietis, kam krūtīs vēl kvēlo patriotisma uguns. Ak, kaut ātrāk pienāktu šī atriebības stunda!”

Tautiete, kuŗu pazīstam tikai ar viņas priekšvārdu Velta, savai mātai Čikāgā raksta no Sibīrijas – un tādēļ dabū izteikties apdomīgi. Tomēr arī viņa pasvītro: “Bieži atcerējos Akseļa Muntē vārdus: “Cilvēks ir velna skolnieks.”” Un citā vietā viņa uzmanīgi raksta: “Ticība, reliģiozitāte ir atkarīga no katra individuālām izjūtām un personīga pārdzīvojuma, un ne jau visos to var izdeldēt, kaut arī to sāk jau bērna dārzā. Apskaužami ir dziļi ticīgie, jo tiem ir drošs ceļa spieķis, uz kā dzīves ceļā atspiesties. Tiem arvien pār galvu sniedz sargātāja roka, kas ceļinieku nemaldīgi vada uz gaismas pusi, liek

tiekties pēc cilvēcības – te hominem esse memento (atceries, ka tu esi cilvēks).” Un tad veselā, garā vēstulē Velta apcerē ticību, kur viņa atkal atgriežas pie pašāvēības momenta un uzsver, ka ticība ir “drošs ceļa spieķis”. Tajā pašā laikā Velta neizceļ savu personīgo reliģiozitāti. Apliecinājusi, ka viņa ciena “reliģiozus cilvēkus”, Velta tūlīt piebilst: “Pati ar Dievu sarunāties neesmu pratusi un līdz ar to man par Dievu runāt neveicas. Esmu redzējusi, cik daudzu cilvēku karstas lūgšanas nav tikušas uzklauskātas. Es neuzdrīkstos Dievu lūgt, laikam tāpēc, ka neviena no manām sirsnīgākajām lūgšanām nav paklausīta. Es jūtos atstumta malā, stāvēt pazemīgi klusa: Lai notiek Tavš prāts.” Mēs drīkstam saprast, nav viegli iet mocekles ceļu un nest smago dzīves krustu bez kaut kāda atvieglinājuma. Tomēr Velta nesūdzas. Viņa apliecina: “Dievam pateikties gan nekad neaizmirstu, ja gadās kaut ko labu piedzīvot.” Ir skaidrs, ka lielo dzīves mīklu viņa nespēj atrisināt. Bet kurš tad no mums spēj izskaidrot Sibīrijas ciešanu jēgu?! Varam vienīgi ar pateicību pieminēt, ka grūtās dienās ir saglabāta silta sirds un ticība!

Ticība iet līdz ar Rasma Aizupes dzīvi. Izsūtāmo vagonā viņai laimējās piekļūt pie lodziņa, “kad vilciens apstājās kādā Latgales pietātnē. Viss šē ir kā izmiris. Tikai redzu sirmu arāju, dzenot vagas. Viņš apstājās lauka vidū, brīdi novēroja mūs un tad – sapratis visu notiekošo – nometās ceļos pie arkla, un, acīm redzot, skaitīja lūgšanu... Man saskrēja asaras acīs.” Nepārprotami, viņa pateicās par aizlūgšanu. Tālāk ar līdzjūtību tiek stāstīts par tiem, kas Sibīrijas grūtības nespēja panest – un tie ir kontrastēti ar cieņas pilnu piezīmi: “Turpretim mācītājs Rumba tādā veidā nesabruka zem dzīves krusta. Viņš uzmundrināja un mierināja visus, ar ko nāca saskarē. Arī viņu vēlāk atšķīra no ģimenes un nosūtīja uz Soļikamskas koncentrācijas nometni. Arī tur, kaut gan daudz smagākos apstākļos, viņš tomēr turpināja savu mācītāja misiju.” Tālāk Aizupe stāstu vēl papildina: “Soļikamskā aizgājuši bojā daudzi latvieši, to skaitā arī izdevēja Emīlija Benjamiņa, Alberts Zalts un citi. Mācītājs Rumba, kas brauca ar mūsu izsūtīto vilcienu, arī nonācis Soļikamskā. Tur viņš dzīts smagos darbos tāpat kā citi, bet brīvajā laikā tomēr atradis iespēju noturēt barakās aizlūgumus, sniegt pēdējo mierinājumu aizgājējiem un teikt īsas svētrunas pie kapa.” Beidzot tomēr “arī pašāizliedzīgais mācītājs Rumba... pats saslimis un nomiris.” Un šis nav vienīgais gadījums, kur Rasma Aizupe apbrīno dziļu ticību. Viņa stāsta: „Ievēroju kādu vecāku, bet ļoti simpātiska un inteliģenta izskata vīru. Izrādījās, ka tas ir valsts sakņu dārza sargs. Radās savstarpēja uzticība. Kādu dienu viņš man pateica, ka esot bijis Gorkijas archibīskaps. Tādu iespaidu viņš arī atstāja. Kādreiz lūdzu viņu, vai es nevarētu ieiet viņa būdīnā un viņš tur noturētu īsu aizlūgumu par manām meitenēm un vīru.” No vīra viņa bija šķirta izsūtījuma sākumā – un abas meitenes bija palikušas Latvijā. Vai maz varam iedomāties, kā par savējiem raudāja mātes sirds?! Archibīskaps lūgumu uzklausa: “Ar asarām acīs, ceļos nometies, tas aizlūdz par maniem bērniem, nosaucot abas meitas vārdos. Es raudāju gluži kā izkults bērns, bet sirdī atraisījās īpatnējs vieglums. Radās uzticība un pašāvēība tai Rokai, kas mūs visus vada.” Tad Aizupe vēl piebilst: “Viņš jau ļoti vecs, bet garā visai spīrgts, ar nesalaužamu ticību.” Ir skaidrs, par ticību lielāka atspaida nevarēja būt. Bet ticība mums, cilvēkiem, reizēm tomēr kļūst vāja. Te Aizupe neliekuļo: “Sāku grimt arvien dziļākā depresijā. Arvien biežāk mani mocīja pašnāvības domas. Reiz grūtā bezmiega naktī, kad visi jau gulēja, uzvilku kažociņu un devos ārā. Zināju, ka dienā zvejnieki izcirta upē āliņģi ziemas zvejai, gāju turp. Nogājuši itin tuvu lielajam āliņģim, nometos ceļos un lūdzu Dievu par saviem mīļajiem. Kad cēlos augšā, likās, ka kāds mani cieši turētu. Manas drānas īsajā laiciņā bija tā piesalušas, ka tikai ar spēcīgu raustīšanu atrāvās no ledus. Pēc šīs cīņas jutu, ka visa mana drosme jau pārgājusi. Melnais āliņģis mani vairs nevilināja, bet gan baigi biedēja.”

Gandrīz vai nervu sabrukumā, ieslodzījuma nospiests, par pašnāvību iesāk domāt pat mācītājs Grīvāns. Par šo savu pārdzīvojumu viņš raksta: “Es personīgi neesmu ne cildinājis, ne nopēlis

pašnāvniekus, bet tos arvien nožēlojis. Un arvien lūdzis Dievu, lai viņš mani no šī ļaunuma pasargā. Dievs manu lūgšanu brīnišķīgi paklausīja.” Bet ne bez sirdssāpēm un grūtībām. Savu mūža stāstu par 16 gadiem Sibīrijas katorgā mācītājs Grīvāns noslēdz ar Bībeles vārdiem: “Esmu jauns bijis un vecs kļuvis, bet es neesmu redzējis taisno atstātu, nedz viņa dzimumu meklējam maizi! Dāvida dziesma 37,25.” Tātad skaidrs, ticīgam cilvēkam Dievs palīdz palikt ticībā. Ticība neatsvabina no krusta nešanas, smago moku ceļu ejot, bet palīdz palikt uzticīgam Kristum. Patiesi kristīgs cilvēks pēc nekā vairāk necenšas un nelūdzas!

Šajā īsajā pārskatā neesmu varējis dot vairāk kā tikai dažu zīmīgu notikumu un dziļu ieskatu sakopojumu. Noslēgumā tomēr vēlreiz atgriezīsimies pie iesākumā izteiktā vērojuma, ka mēs trimdā pastāvam uzticībā Latvijai tās gara gaismas spēkā, kas plūst no Golgātas krusta un atspīd no Sibīrijas moku ceļiem. Nekas tautu tā nevieno, kā smagas, pat drausmīgi nežēlīgas ciešanas. Ar savām asinīm un asarām, Sibīrijā izsūtītie ir izpirkuši mūsu tautas nākotni!

Lielais jautājums, kādēļ Dievs šīs ciešanas nevarēja kaut kā aizkavēt vai, mazākais, mīkstināt, ar to nav atbildēts. Šajā saulē daudzi smagi jautājumi ir jāatstāj neatbildēti; mūžībā saņemsim Dieva pilnu izskaidrojumu un tad sapratīsim, kādēļ viss tas tā ir noticis. Patreiz Viņa svētā griba ir un paliek augstāka par mūsu saprašanu.

To šodien apliecinot, uzstādīsim sev vienu otru jautājumu, kuŗu varam atbildēt. Proti, vaicāsim sev, kā mēs savā dzīvē – ikdienās un svētdienās – esam reaģējuši uz savu izglābšanos no Sibīrijas mokām? Kā sastāv ar mūsu pateicību? Vai tā izskan mūsu vārdos un ir redzama mūsu darbos?

Draudzes mācītājam, kas arī ir tikai cilvēks, reizēm ir liels kārdinājums steigties šo jautājumu atbildēt – it sevišķi tajās svētdienās, kad dievnams ir pustukšs, un tajos lielajos svētkos, kad pāris reizes gadā var redzēt tos, kas parasti nav redzami. Patiešām, ir kārdinājums vaicāt – un pašam atbildēt. Bet būs labāk, ja nevaicāsim un neatbildēsim. Sibīrijas realitāte un pateicība par izglābšanos no nāves un mokām nav uzspiežamas. Arī ticība nav uzspiežama. Jēzus Kristus vārdā varam vienīgi šo ticību apliecināt un šodien no sirds lūgt, lai Dievs aizkustina mūs visus pašos sirds dziļumos – un tādēļ arī iekustina mūs svētīgā, patriotiskā darbā Latvijai par godu un latviešu tautai par svētību! Āmen.

Michael Curry's stunning royal wedding sermon: 'Imagine a world where love is the way'
by Maclean's May 19, 2018

In one of the most dynamic and memorable moments of the royal wedding of Prince Harry and Meghan Markle, the Most Reverend Michael Bruce Curry, head of the American Episcopal Church, delivered a rousing sermon entitled "The Power of Love." His passionate sermon included a quote from civil rights leader Martin Luther King Jr. and referenced a spiritual hymn sung by slaves in America's antebellum south, and marked a stark departure from the traditional royal wedding sermon. Here is a transcript of what he said:

And now in the name of our loving, liberating and life-giving God, Father, Son and Holy Spirit, amen. From the Song of Solomon from the Bible, Set me as a seal upon your heart, set me as a seal upon your arm, the love is as strong as death, passion fierce as the grave, its flashes are flashes of fire, a raging flame. Many waters cannot quench love. Neither can floods drown it out.

The late Dr. Martin Luther King once said, and I quote, we must discover the power of love, the redemptive power of love. And when we do that we will make of this old world a new world. The love, love is the only way. There's power in love. Don't underestimate it. Don't even over-sentimentalize it. There's power, power in love. If you don't believe me, think about a time when you first fell in love. The whole world seemed to center around you and your beloved.

Oh there's power, power in love. Not just in its romantic forms, but any form, any shape of love. There's a certain sense in which when you are loved and you know it, when someone cares for you and you know it, when you love and you show it, it actually feels right. There's something right about it.

And there's a reason for it. The reason has to do with the source. We were made by a power of love. And our lives were meant and are meant to be lived in that love. That's why we are here. Ultimately the source of love is God himself. The source of all of our lives. There's an old medieval poem that says where true love is found, God himself is there. The New Testament says it this way: Beloved, let us love one another, because love is of God and those who love are born of God and know God. Those who do not love, do not know God. Why? For God is love.

There's power in love. There's power in love to help and heal when nothing else can. There's power in love to lift up and liberate when nothing else will. There's power in love to show us the way to live. Set me as a seal on your heart. A seal on your arm. For love, it's as strong as death. But love is not only about a young couple. Now the power of love is demonstrated by the fact that we're all here. Two young people fell in love, and we all showed up.

But it's not just for and about a young couple who we rejoice with. It's more than that. Jesus of Nazareth on one occasion was asked by a lawyer to sum up the essence of the teachings of Moses. And he went back and reached back into the Hebrew scriptures reached back into the Hebrew scriptures, to Deuteronomy and Leviticus and Jesus said you shall love the lord your God with all your heart, all your soul, all your mind and all your strength, this is the first and great commandment.

And the second is like it: Love your neighbor as yourself. And then in Matthew's version he added, he said on these two, love of God and love of neighbor, hang all the laws. All the prophets. Everything that Moses wrote. Everything in the scriptures. Everything that God has been trying to tell the world.

Love God. Love your neighbors. And while you're at it, love yourself. Someone once said that Jesus began the most revolutionary movement in all of human history. A movement grounded in the unconditional love of God for the world. And a movement mandating people to live that Love. And in so doing, to change not only their lives, but the very life of the world itself. I'm talking about some power. Real power. Power to change the world.

If you don't believe me, well, there were some old slaves in America's antebellum south, who explained the dynamic power of love and why it has the power to transform. They explained it this way. They sang a spiritual, even in the midst of their captivity. It's the one that says there is a balm in Gilead, a healing balm, something that can make things right. There is a balm in Gilead to make the wounded whole. There is a balm in Gilead to heal the soul and one of the stanzas explains why. It says if you cannot preach like Peter, and you cannot pray like Paul, you just tell the love of Jesus, how he died to save us all. Oh, that's the balm in Gilead. This way of love. It is the way of life. They got it. He died to save us all. He didn't die for anything he could get out of it. Jesus did not get an honorary doctorate for dying. He wasn't getting anything out of it. He gave up his life, he sacrificed his life for the good of others. For the good of the other, for the wellbeing of the world. For us. That's what love is. Love is not selfish and self-centered. Love can be sacrificial, and in so doing, becomes redemptive. And that way of unselfish, sacrificial, redemptive love changes lives and it can change this world. If you don't believe me, just stop and think and imagine.

Well, think and imagine a world where love is the way. Imagine our homes and families when love is the way. Imagine neighborhoods and communities where love is the way. Imagine governments and nations where love is the way. Imagine business and commerce when love is the way. Imagine this tired old world when love is the way. When love is the way—unselfish, sacrificial, redemptive, when love is the way—then no child will go to bed hungry in this world ever again. When love is the way, we will let justice roll down like a mighty stream and righteousness like an ever-flowing brook. When love is the way, poverty will become history. When love is the way, the earth will be a sanctuary. When love is the way, we will lay down our swords and shields down by the riverside, to study war no more. When love is the way, there's plenty good room, plenty good room for all of God's children. Because when love is the way, we actually treat each other, well, like we are actually family. When love is the way we know that God is the source of us all. And we are brothers and sisters. Children of God, my brothers and sisters, that's a new heaven. A new earth. A new world. A new human family.

And let me tell you something. Old Solomon was right in the Old Testament, that's fire.

Teilhard de Chardin — and with this I will sit down, we gotta get you all married — French Jesuit Teilhard de Chardin was arguably one of the great minds, great spirits of the 20th century. A Jesuit Roman Catholic priest, a scientist, a scholar, a mystic. In some of his writings he said from his scientific background as well as his theological one, some of his writings he said as others have that the discovery or invention or harnessing of fire was one of the great scientific and technological discoveries in all of human history.

Fire to a great extent made human civilization possible. Fire made it possible to cook food, and to provide sanitary ways of eating which reduced the spread of disease in its time. Fire made it possible to heat warm environments, and thereby made human migration around the world a possibility, even into colder climates.

Fire made it possible — there was no Bronze Age without fire, no Iron Age without fire, no Industrial Revolution without fire. The advances of science and technology are greatly dependent on the human ability and capacity to take fire and use it for human good. Anybody get here in a car today, an automobile? Nod your heads if you did, I'm guessing. I know there were some carriages. But those of us who came on cars, fire, the controlled, harnessed fire, made that possible.

I know that the Bible says and I believe it that Jesus walked on the water but I have to tell you I didn't walk across the Atlantic ocean to get here. Controlled fire in that plane got me here. Fire makes it possible for us to text and tweet and email Instagram and Facebook and socially be dysfunctional with each other. Fire makes all of that possible and de Chardin said fire was one of the greatest discoveries in all of human history and he then went on to say that if humanity ever harnesses the energy of fire again, if humanity ever captures the energy of love, it will be the second time in history that we have discovered fire.

Dr. King was right: We must discover love, the redemptive power of love. And when we do that, we will make of this old world a new world. My brother, my sister, God love you, God bless you. And may God hold us all in those almighty hands of love. Amen.

DRAUDZES DZĪVE

Padomes sēde maijā

Maija sēdē uzzinājām ziņas par Amerikas latviešu apvienības (ALAs) 67. kongresu, kā arī par Garezeru.

Draudzes loceklis, pērminderis un padomes loceklis Ansis Vīksniņš, pārstāvēdams Latviešu organizāciju apvienību Minesotā (LOAMu), atgriezies no ALAs 67. kongresa Vašingtonā, ziņoja sekojoši:

Ansis deva prezentāciju par nākamiem Dziesmu svētkiem, kuri notiks Dvīņu pilsētās. Tika izveidota jauna Dziesmu svētku komiteja ASV, kas sastāvēs no tautas deju paspārnes, koru paspārnes un finansiālās paspārnes līdzšinējās koru apvienības vietā.

ALA pieņēma rezolūciju formāli izteikt savu opozīciju pret Latvijas evaņģēliski luteriskās baznīcas (LELB) likumprojektu, lai Latvijā likumīgi drīkstētu pastāvēt tikai viena luteriska baznīca – LELB.

Notiks 13. Saeimas vēlēšanas 6. oktobrī. Mums, draudzei, būtu ļoti vēlams zināt, kas būs kandidātu viedokļi par LELBas/LELBĀLas (Latvijas evaņģēliski luteriskā baznīcas ārpus Latvijas) uzskatiem par tikai vienu luterisku baznīcu Latvijā.

Draudzes mācītājs Dāgs Demandts ziņoja par uzzināto sakarā ar Garezeru. Garezera padome pēdējo gadu laikā jūtot vajadzību mainīt Garezera satversmi. Galvenais mērķis būtu rakstiski fiksēt to, ka Garezers nav slēgta sabiedrība, bet gan atvērta organizācija. Līdz ar to Garezers paturētu savu atbrīvojumu no īpašuma nodokļa. Mineapoles - St. Paulas evaņģēliski luteriskajai draudzei un arī citām LELBA (Latviešu evaņģēliski luteriskā baznīca Amerikā) draudzēm tomēr rūp izmaiņas angļiski rakstītajā konstitūcijā sakarā ar vārdu "God". Garezers turpretī neplāno mainīt savu saukli "Dievam un Latvijai" un ticība turpinās ņemt svarīgu lomu Garezerā.

Nākošā padomes sēde notiks mēneša otrajā otrdienā, 12. jūnijā, pulksten 19:00.

Draudzes darbvede un Svētrīta Zvanu redakcija

Dāmu saimes ziņas

Maija mēnesī pie galdiņa kalpoja Ausma Ģiga, Baiba Robiņa, Inta Grāvīte, Irēne Rudzīte. Ziedus uz altāra lika Laima Dingley un dāmu saime. Par sadraudzību rūpējās dāmu saime, Ilze Grotāne, Gunda Luss, Sarma Straumane 2x, Dzintra Prīlapa, Aina Rozenberga, Ausma Ģiga.

Ja varat palīdzēt sadraudzības stundā vai ziedot produktus, lūdzu sazināties ar aprīļa/maija/jūnija mēneša darba grupas vadītāju Ilzi Grotāni: 612-781-9883.

Ja vēlaties likt ziedus uz altāra, zvaniet Laimai Dingley (612-866-3235) vai Selgai Pētersonei (651-484-6046).

Lasīšanas pulciņš

Lasīšanas pulciņš pa vasaru lasa Ingas Ābeles grāmatu "Klūgu mūks". Šo grāmatu pārrunāsim trešdien, 26. septembrī, plkst. 10:00 baznīcas lejas telpās. Visi mīļi aicināti!

Harijs Demandts pie sava pirmās dzimšanas dienas kliņģera 20. maija sadraudzības stundā! Harijs dzima 22. maijā, 2017.

Velta Spārniņš gadu mijā – 90

Sveicam Veltu viņas deviņdesmitā gadadienā un vēlam viņai Dieva žēlastību, Jēzus mīlestību un visas draudzes labākos vēlējumus, kā veselību, možu garu, dzīvesprieku un nedaudz arī laimes, kas palīdz, kad esi sasniedzis deviņdesmit gadu sliekšni.

Veltas dzīves gājums drusku atšķiras no citiem mūsu draudzes deviņdesmitniekiem, viņa iebruca ASV no Kanādas kopā ar savu vīru Andreju un bērniem, meitu Ritu un dēlu Arnoldu, tikai 1958. gadā. Viņa pati par sevi raksta pēc pārcelšanās uz Mineapoli, *kad jaunākā ģimenes atvasīte uzsāka skolas gaitas, arī man bija izdevība turpināt izglītību – uzsāku savas studentes gaitas Minesotas universitātē, kuras turpināju līdz doktora grāda iegūšanai (PhD Biochemistry, minor-Microbiology 1970). Pēc studiju beigšanas saistījos darbā Minesotas universitātē gan veicot zinātniskus pētījumus, gan mācot kursus, lasot lekcijas. Publicējos vairākos starptautiskos zinātniskos žurnālos, kā “Cancer Research”, “Journal of National Cancer Institute” un “Nutrition and Cancer”. Vēlāk biju arī vairākiem žurnāliem kā kritiķe par iesūtītiem manuskriptiem. Savos pētījumos meklēju noskaidrot, kā dažādas vielas mūsu uzturā aizsargā pret vēža slimības attīstīšanos. Sākuma gados veicu pētījumus vielu maiņā. Redzēju, ka ir organismi, kas spēj tālāk izmantot vielas, kas citam ir atkritumi, tā panākot dabas attīrīšanos no piesārņošanas. Nu arī apraksti par mani un maniem zinātniskajiem pētījumiem tika publicēti Marquis “Who's Who in Cancer Professionals and Facilities” (1985), Marquis “Men and Women of Science”, “Who's Who of American Women” (1977/78) u.c. Manas studijas aprakstīja slavenā “Feminine Mystique” autore Betty Friedan kādā “Ladies Home Journal” speciālizdevumā (1964. g. jūn.).*

Neskatoties uz Veltas aizņemtību viņas pētniecības laukā, par pārsteigumu mums visiem viņa atrada un ziedoja laiku latviešu sabiedrībai un mūsu draudzei. Viņa ir studenšu korporācijas “Selga” filistre, kādu laiku seniore. Bijusi ALA viceseniore, vairāk kā 40 gadus piedalījies draudzes dzīvē – bijusi padomes locekle, draudzes vēstneša “Svētīta Zvani” redakcijas locekle, mācījusi draudzes latviešu skolā, Garezera nometnē un vidusskolā, ilgus gadus dziedājusi draudzes korī un bijusi arī Latviešu preses biedrības sekretāre.

Man personīgi bija iespēja sadarboties ar Veltu izglītības lietu valdē, kas bija viena no padomes valdēm laikā, kad māc. Modris Gulbis kļuva pieņemts kā draudzes palīgmācītājs. Radās divi draudzes nogrupējumi ar pretējiem uzskatiem, arī mūsu valdē. Es apbrīnoju Veltu ar viņas mieru un analītisko lietu vērtējumu, apskatot pretējo nogrupējumu uzskatus.

Velta arī ziedoja savu laiku, uzņemoties būt skolotājai Burtnieku nometnē (camp Knutson), kuru apmeklēja mūsu draudzes jaunākie locekļi, kuriem šinīs dienās jau ir 60 un vairāk gadi. Jāpasmaida, daži pat lāgā neatminās, ka tādā nometnē ir dzīvojuši. Mūsu draudzes zēni bija ļoti kustīgi, aktīvi un izdomu bagāti, tāpēc tie bija vairāk jāpieskata, Veltai tas patika un bija prieks redzēt veidus, ar kuriem viņa zēnus nomierināja. Par Veltu un viņas ģimeni viegli varētu rakstīt grāmatu. Viņas vīrs Andrejs, ar kuru Velta uzsāka kopīgās dzīves gaitas Anglijā, dažus gadus bija mūsu draudzes priekšnieks, bet 20 gadus viņš bija Daugavas Vanagu priekšnieks Amerikā, sakarā ar to arī Velta aktīvi darbojās DV apvienībā. Vēl līdz šai dienai neesmu varējis aptvert, kā Velta budžetēja savu laiku visu to veikt. Lai Dievs svētī viņas gaitas arī uz priekšu, piešķirot viņai veselību, dzīvesprieku un spēju redzēt ap sevi visus savus mīļos radījumus un draugus, kas Veltu apsveica sestdien, 19. maijā, St. Therese kluba telpās. Laimonis Sproģis

90

Bildē augšā Velta ar ģimeni.
Bildē vidū Velta ar savu mazmazmeitu, kura
izpēta Veltas dzintara krelles.
Bildē lejā Velta ar Geroldu Luss (pa kr.) un
māc. Dāgu (pa labi).

MINEAPOLES | ST. PAULAS

LATVIEŠU EVANĢĒLISKI LUTERISKĀ DRAUDZE

Šajā Svētrīta Zvanu izdevumā atradīsiet ziedojuma lapiņu.
Iespējams, jautājat, ko dara draudze? Te ir atbilde:

- **Garīgais.** Evaņģēlija sludināšana, dievkalpojumi, aprūpes darbs, svētdienas skola, Bībeles stundas, kristības, laulības un bēres. Draudzes nozares: pērminderi, dāmu saime, koris, Mineapoles Dvēsele, Svētrīta Zvani, bibliotēka u.c.
- **Latvietība.** Mūsu baznīca Dvīņu pilsētu latviešiem ir tikšanās vieta, baznīca kalpo kā sabiedriskais centrs (atjaunota virtuve un jauns lifts).
Draudze izplata informāciju, izdodot Svētrīta Zvanus un uzturot e-pasta tīklu.
Atbalsts latviešu skolai, Garezeram, kā arī trūcīgām ģimenēm, bāreņiem un mūsu draudzēm Latvijā.
- **Vietējā kalpošana.** Dāmu saime gādā, lai 7 baznīcas rajona bērni būtu paēduši nedēļas nogalēs, draudze sagādāja 56 mugursomas rajona bērniem.

Aicinām atbalstīt draudzes darbību!

KAS NOTIEK DVĪŅU PILSĒTĀS?

**TIKŠANĀS AR LATVIJAS UNIVERSITĀTES
TEOLOĢIJAS FAKULTĀTES DEKĀNI DACI BALODI**
Trešdien, 6. jūnijā, plkst. 18:00 draudzes nama lejasstāvā.

LOAM KALENDĀRA SĒDE
Ceturtdien, 7. jūnijā, plkst. 19:00 draudzes nama lejasstāvā.

AIZVESTO PIEMIŅAS ATCERE
Ceturtdien, 14. jūnijā, plkst. 19:00 draudzes namā.

JĀŅI PILSĒTĀ
Ceturtdien, 21. jūnijā, plkst. 19:00
Beard's Plaisance, Mineapolē, pie Lake Harriet.

DZIESMU SVĒTKU (LATVIJĀ) NOSLĒGUMA KONCERTA PĀRRAIDE

Svētdien, 8. jūlijā, plkst. 17:00-21:00
Skatīsimies koncerta atkārtojumu internetā.
Draudzes nama lejasstāvā.
Lūdzu ņemt līdzi groziņus.

Izstādīsim savas mīļākās fotogrāfijas,
kas uzņemtas Latvijā!
(Nav jābūt no šī gada.)

Atzīmēsim Latvijas simtgadi ar foto
izstādi draudzes namā novembrī.

Foto vēlami 8" X 10" izmēros,
iesniegšanas termiņš:
no 21. līdz 24. oktobrim.

Ne vairāk par četrām fotogrāfijām no
personas.

Tuvāka informācija sekos.
Jautājumi?

Maija Zaeska: mzaeska@gmail.com

UZMANĪBU, FOTOGRĀFI!

Pērkonītis atkal sper! (deju soļus)

Šogad, tāpat kā jau desmitiem gadu, Lielais Pērkonītis (pieaugušie) un Mazais Pērkonītis (latviešu skola) maija sākumā uzstājās Sv. Paulas Tautību festivālā (Festival of Nations).

Latviešu skolas dejojāšu pulciņš šķita vislielākais no visām bērnu grupām, kas piedalījās – 32 dejojāši! Aizņēmām pilnīgi visu skatuvi un ļoti labi nodejojām. Esam lepni, ka jau trešo gadu pēc kārtas mūsu dejošanu pavada nevis ieskaņota mūzika, bet “dzīvi” mūziķi – Zinta Pone ar akordeonu un dziedātāji Indra Halvorsone, Kira Birmane, Gunta Herona un Jānis Paulis Skujiņš. Skolas dejojāši ir no 5 līdz 13 gadiem, t.i., visi latviešu skolas audzēkņi, atskaitot pirmsskolas klasīti. Šogad tautas dejas mācīja Ingrīda Erdmane un Kaspars Kalnītis. Kaspars pirmo gadu māca tautas dejas mūsu skolā, bet viņa pieredze, dejojot Latvijā, mums, un īpaši puisiem par priekšzīmi, ļoti noderēja! Gatavojoties priekšnesumam, iepriekšējā nedēļā bijām nodejojuši mūsu deju lietuviešu sestdienas skolai, kas, mūsu iedvesmoti, sajūsmā solījās arīdzan nākamo gadu mācīt tautas dejas un piedalīties Tautību festivālā.

Lielais Pērkonītis nodejoja divas tautas dejas piektdienas, 4. maija, vakarā. Pēc veiksmīgas izrādes kopīgi atzīmējām Latvijas neatkarības atjaunošanu, izklājot atnestos baltos galdautus un cienastus. Šogad priecājāmies par jaunpieņākušajiem dejojāšiem – Smaida Māra Rizotto, Kaspars un Santa Kalnīši, Egija Logina ar savu saderināto draugu Metjū Džonsonu (Matthew Johnson), Gints Pelēcis, Katrīna Dinglija (Dingley) un Gunārs Otto ar savu meitu Maiju. Vēl “vecie” spēki: Kristīne Duņēna

Merca (Mertz) un Kira Birmane (kopīgas vadītājas), Dāvids Sarma, Indra un Ričards Halvorsoni. Ingrīda Erdmane nāca palīgā, kad Katrīna ievainoja kāju un palika slimnieku rezervē...

Vienmēr gaidām, aicinām un pieņemam jaunus dejojāšus – pieredze nav vajadzīga. Ikviens, kam ir interese, var sazināties ar kādu pašreizējo dejojāšu. Nākamais ļoti svarīgais uzvedums Pērkonītim būs šī gada 18. novembrī Sv. Paulas Lendmarka centrā, atzīmējot Latvijas simtgadi. Ir iecere, ka visi bijušie dejojāši varētu piedalīties vismaz vienā kopējā dejā tajā dienā... Ingrīda Erdmane

Augšējā bildē no kr.: Indra Halvorsone, Ingrīda Erdmane, Ričards Halvorsons, Smaida Māra Rizotto, Metjū Džonsons, Santa un Kaspars Kalnīši, Kristīne Duņēna Merca, Gunārs Otto, Kira Birmane, Dāvids Sarma, Maija Sprenger Otto, Gints Pelēcis, Egija Logina. Apakšējā bildē Mazais Pērkonītis.

Amerikas latviešu apvienības 67. kongress

Amerikas latviešu apvienības 67. kongress notika 2018. gadā no 4. līdz 6. maijam Vašingtonā. No Minesotas bijām trīs delegāti – Miķelis Ģiga pārstāvēja draudzi, Baiba Olingere un es pārstāvējām Latviešu organizāciju apvienību Minesotā (LOAM).

Baiba un es ieradāmies Vašingtonā dienu pirms kongresa atklāšanas, lai piedalītos Apvienotās baltiešu komitejas (Joint Baltic American National Committee vai "JBANC") rīkotā Baltiešu dienā ASV Kapitolijas kalnā. Tikāmies ar pārstāvjiem, kas darbojas ar abām Minesotas senatorēm – Amy Klobuchar un Tina Smith. Abos birojos mēs bijām laipni uzņemti. Izteicām pateicību par atbalstu Baltijas valstīm un mudinājām, lai senatores joprojām balso par ASV likumprojektiem, kas palīdz Latvijai, Lietuvai un Igaunijai ar aizsardzību, sevišķi "European Defense Initiative". Arī aicinājām senatores iestāties baltiešu atbalsta grupā (Senate Baltic Caucus). Arī ielūdzām senatores uz mūsu lielo 18. novembra pasākumu Landmark centrā. Baibas vīrs un Kristīne Ģiga Bauer arī pievienojās mūsu vizītēs. Pēc senatoru apciemošanas mēs devāmies uz paneldiskusiju, kur piedalījās Latvijas Republikas Saeimas ārlietu komisijas priekšsēdis Ojārs Kalniņš un citi.

Ceturtdienas vakarā visi kongresa delegāti bija ielūgti uz pieņemšanu Latvijas vēstnieka Andra Teikmaņa rezidencē. Tik daudz cilvēku ieradās, ka viesības notika rezidences pagalmā un dārzā. Bija jauks un skaists vakars.

Kongresu oficiāli atklāja piektdienas rītā ar svētbrīdi, ko vadīja prāveste Anita Vārsberga-Pāža. Sekoja ASV un Latvijas himnas, un apsveikumi no ALAs priekšsēža Pētera Blumberga, Latvijas kultūras ministres Daces Melbārdes, Latvijas vēstnieka Amerikā Andra Teikmaņa un diasporas vēstnieka Ata Sjanīta. Sevišķi iespaidīgs bija apsveikums no Major General Leonard Isabelle, kas ir Mičigānas National Guard vadītājs un kas nupat bija atgriezies no Rīgas, kur atzīmēja 25 gadus, kopš Mičigāna sadarbojas ar Latvijas zemessardzi. Delegāti sumināja Isabelle kungu ar ilgiem aplausiem par Mičigānas palīdzību attīstīt Latvijas aizsardzības spējas.

Piektdienas pēcpusdienā kongress turpinājās ar darba sēdēm, uzrunām un paneldiskusiju par priekšvēlēšanu situāciju Latvijā. Diskusiju vadīja bijušais minesotietis Mārtiņš Zvaners, panelī piedalījās arī bijušais minesotietis Jānis Kancāns ar labi sagatavoto prezentāciju par Latvijas politiskajām partijām. Visi paneldiskusijas dalībnieki mudināja ASV latviešus balsoot nākamajās Saeimas vēlēšanās, kas notiks 2018. gada 6. oktobrī. Mineapole būs viena no balsošanas iecirkņiem.

Piektdienas vakarā visi delegāti ar autobusiem devās uz Vašingtonas latviešu centru Rokvillē, lai svinētu Baltā galdauta svētkus. Atzīmējām 4. maiju, Latvijas neatkarības atjaunošanas gadadienu, ar vakariņām (kas, protams, bija pasniegtas uz galdiem, kas bija klāti ar baltiem galdautiem), plašu programmu, kopdziesmām un koncertu. Atpakaļ viesnīcā tikām tikai pusnaktī.

Sestdienas rīts man bija sevišķi nozīmīgs, jo tad notika paneldiskusija par Dziesmu svētku nākotni ārpus Latvijas. Panelī piedalījās Latvijas kultūras ministre Dace Melbārde un Dziesmu svētku rīcības komitejas priekšsēži Pauls Berkolds (Rietumkrasta Dziesmu svētki Venturā), Andris Kursietis (XIII Vispārējie ASV Dziesmu svētki Milvokos), Marisa Gudrā (XIV Vispārējie ASV Dziesmu svētki Baltimorā) un Juris Ķeniņš (2019. gada Dziesmu svētki Toronto, Kanādā). Man arī bija iespēja

uzrunāt delegātus par XV Vispārējiem Dziesmu svētkiem, kas notiks Minesotā 2022. gadā, kā arī piedalīties darba sēdē ar bijušiem priekšsēžiem, kur runājām par Dziesmu svētku nākotni un kā latviešu sabiedrība ASV varētu labāk atbalstīt rīcības komitejas, lai katrai pilsētai nav jāsāk no jauna ar svētku plānošanu.

Pusdienu laikā uzstājās Ilmārs Mežs, Starptautiskās migrācijas organizācijas Latvijā vadītājs. Vēl joprojām demogrāfiskā situācija Latvijā nav laba, jo dzimstība neturas līdz ar mirstību. Situācija ir samērā līdzīga arī citās Eiropas valstīs, bet Latvijā tomēr vēl kritiskāk nekā citur.

Notika ALAs valdes vēlēšanas. Dažas jaunas sejas, bet bez lielām pārmaiņām. Kristīne Ģiga Bauer turpinās vadīt līdzekļu vākšanas nozari un arī būs atbildīga par biedru nozari. Viena liela maiņa notiks ALAs birojā, kad ģenerālsekretārs Raitis Eglītis dosies uz Latviju vadīt PBLA biroju Rīgā un Marisa Gudrā pārņems ALAs ģenerālsekretāres pienākumus. Pēteris Blumbergs turpinās darbu kā ALAs priekšsēdis.

Sestdienas vakarā notika vakariņas un kongresa balle. Delegāti sumināja Raiti Eglīti par ilgo un daudzpusīgo darbu kā ALAs biroja vadītājs.

Svētdienas rītā noturējām svētbrīdi pie komunisma upuru pieminekļa, kas atrodas netālu no kongresa viesnīcas. Pēdējā darba posmā kongresa delegāti pieņēma vairākas rezolūcijas, ieskaitot rezolūciju, kas mudina Saeimas locekļus neatbalstīt likumprojektu, kurā Latvijas evaņģēliski luteriskā baznīca (LELB) būtu atzīta kā vienīgā pirms Otrā pasaules kara baznīcas pēctece un Latvijas evaņģēliski luteriskā baznīca ārpus Latvijas (LELBĀL) nav nemaz minēta. Nolēma rīkot nākamo ALAs kongresu Denverā 2019. gadā.

Pavadīju pilnas un bagātīgas dienas kopā ar citiem latviešu centru vadītājiem. Tomēr bija labi aiziet uz darbu savā birojā nākamā dienā un mazliet atpūsties! Ansis Vīksniņš

Ansis Vīksniņš (pa labi), uzrunājot Latvijas kultūras ministri Daci Melbārdi (vidū), Dziesmu svētku rīcības komiteju un klātesošos.

Latviešu skolā izskan šī mācību gada pēdējais zvans

19. maijā latviešu skolas saime atzīmēja 2017./2018. mācību gada pēdējo skolas dienu. Gaisā virmoja svētku sajūta un cilvēku sejās bija jaušams prieks par labi aizvadīto zinību gadu. Par to, ka nu atkal laiks skandināt pēdējo skolas zvanu, liecināja arī glīti saliktās ziedu, dāvanu un apsveikumu kaudzītes, kuras varēja manīt visos baznīcas stūros. Tāpat kā visur citur, arī latviešu skolā laiks skrien vēja spārniem. Liekas, ka pavisam nesen pulcējāmies uz pirmo skolas dienu, bet nu jau viens otru sveicinām ar laba vēlējumiem vasaras gaitām.

Pēc rīta cēliena, kad vēl norisinājās pēdējie gatavošanās darbi noslēguma programmai, visas klases pulcējāmies kopā skatuves telpā, lai viens otram atrādītu pašu gatavotos gada noslēguma darbiņus/projektus par Latviju Latvijas simtgades ieskaņā. Varējām apskatīt plakātus kolāžas veidā ar attēliem par Latvijas dabu, jūru, ēdieniem un Rīgu. Redzējām lielo Nīcgales akmeni, Gūtmaņa alu un vēl citus ievērojamus objektus. Daži bērni bija pētījuši, kurā vietā Latvijā izcēlusies viņu ģimene. Plkst. 11:00 sākām noslēguma programmu ar Latvijas himnas nodziedāšanu. Mācītājs Dāgs noskaitīja lūgšanu. Skolas pārzine Indra Halvorsone teica ievadrunu. Indra mūs iepazīstināja ar viešņu, Marisu Gudro, kura pārstāvēja Amerikas latviešu apvienību (ALA). Marisa organizēja pēdējos Dziesmu un deju svētkus Baltimorā 2017. gada vasarā. Marisa uzrunāja publiku, sveicot mūs ar skolas noslēgumu, kā arī vairāk pastāstīja par iespējām caur ALA piedalīties "Sveika, Latvija!" programmā. Pēc runām varējām priecāties par mūsu bērniem, kuri dejoja, skaitīja tautas dziesmas, spēlēja kokles, rādīja savu aktiermākslu, dziedāja un tam visam pa vidu smaidīja un saglabāja možu garu. Mazākie bērni dāvanā no Latviešu valodas aģentūras saņēma koka saliekamo mīklu (puzli), kur no četriem novadu gabaliem var salikt Latviju. Lielākie bērni saņēma skaistu piespraudīti. Katrs bērns arī saņēma Indras un Māras Pelēces veidotu skolas avīzīti par aizvadīto skolas gadu. Sekoja skolotāju un skolas labvēļu sveikšana ar labiem vārdiem, ziediem un dāvanām. Pēc skaistas un pacilājošas programmas devāmies uz lejas telpām, lai turpinātu svinēt un priecāties pie bagātīgi klāta galda.

Bieži, lai varētu svinēt un priecāties, ir vajadzīgs kāds mērķis, kurš tiek sasniegts, vai pie kura sasniegšanas cītīgi tiek strādāts. Es domāju, ka lielais gala mērķis mūsu latviešu skolas saimei ir viens. Vesela virkne cilvēku pie šī mērķa strādā un cenšas to nosargāt. Pateicība pienākas katram, kurš pieliek roku un rūpes, lai ar katru mācību gadu, lai ar katru sestdienas rītu mēs tuvotos mērķim. Vēlos izcelt un īpaši pateikties skolas pārzinei Indrai, kura tiešām pārzin un pārredz skolas virzību uz mūsu kopējo mērķi. Paldies, Indra! Un tiekamies atkal septembrī! Edija Banka-Demandta

Bērnodārza klasīte pēdējā skolas dienā. No kr.: Nūra Huseinbegoviča, skolotāja Eva Tone ar dēlu Lūkasu, Elias Rubenzers, Ronans Blegens, Kaija Merca, Roberts Demandts, Dainis Birmanis, skolotāja Zane Kramere ar meitu Koru un Kristīne Duņēna.

Ingrīda Cāzere par Mineapoles – Sv. Paulas latviešu skolu
Ingrīda latviešu skolu absolvēja 1973. gada 3. jūnijā
Raksts no Mineapoles/St. Paulas latviešu skolas atmiņas grāmatas

Tikai tagad saprotu, cik ļoti daudz man deva mūsu Mineapoles – Sv. Paulas latviešu skola. Pirms gadu desmitiem šī skola man pavēra vārtus uz latviešu kultūru, valodu, vēsturi. Tā bija vieta, kur apmeklēju pirmos bērnu dievkalpojumus un iepazinot ar kristīgo ticību, kas man ir palīdzējusi visu mūžu.

Bet, nedomājiet, ka šī skola bija nopietna un drūma vieta, nē, mums tur jautri gāja! Atceros skolnieku izrādes, kas notika uz mazās skatuviņas otrajā stāvā. Likās, ka katrā lugā bija kāds ķēniņš. Nevis karalis, bet tieši ķēniņš – tas tā mīļi skan. Mums vienmēr bija jāsauc: “Lai dzīvo ķēniņš! Lai dzīvo ķēniņš!” Vienā lugā rādījām Leputriju, kur cepeši lidoja pa gaisu un piena upes tecēja ķīseļa krastos. Citā lugā, kad vēl biju ļoti maziņa, es biju taurenītis taurenīšu bariņā. Kad pienāca brīdis visiem taurenīšiem nolidot no skatuves, pārējie taurenīši aizlidoja pa labi – bet es nedz kāpēc aizlidoju pa kreisi! Visa publika smējās. Tā nu mums gāja ar tām izrādēm.

Atceros arī latviešu skolas laikrakstu, ko izdeva mans brālis Gunārs ar Armandu Priedīti un citiem skolniekiem. Laikraksta nosaukums bija “Vai tev prāts?!” Tur bija ļoti asprātīgi raksti un daudz humora. Kad zēni centās šo laikrakstu pārdot latviešu namā, viņi gāja cilvēkiem klāt un teica: “Vai tev prāts?!” Daudzi pasmīnēja, bet viens kungs nosodoši pacēla uzacis un pagriezta muguru! Nu ko – tādi ir jauno cilvēku niķi un stiķi, un tur nekā nevar darīt!

Kādā Mārtiņvakarā, baznīcas lejas telpā, skolnieki bija pārgērbusies dažnedažādos tērpos. Nekad neaizmirstīšu tērpu, ko bija izgudrojušas Anna Grotāne un Brigita Baroba. Viņas abas divas saspiedās kopā vienā veco laiku kleitā, uzlika vecmāmiņu brilles un tēloja Annu Brigaderi. Citiem vārdiem sakot, Anna + Brigita = Anna Brigadere!

Protams, dzīve nebija viegla skolotājiem, jo jaunieši dažkārt ālējās. Es apbrīnoju visus, kas tolaik strādāja latviešu skolā, jo tas bija brīvprātīgs un reizēm grūts darbs. No sava laika atceros Rūtu Prauliņu, Ritu Droni, Aiju Vikmani, Visvaldi Rutku, Ģirtu Jātnieku, Helēnu Zemjāni, Laimoni Sproģi, Andreju Rozentālu, Ausmu Ģigu, un Pārslu Beķeri. Noteikti bija vēl daudzi citi skolotāji un palīgi, un lai piedod tie, kurus esmu aizmirsusi. Īpaši priecājāties, ieraugot Birutu Treibergu, dāmu ar zvaniņu. Kad zvanīja zvans – stunda beidzās un bija pauze. Tad lauzāmies ārā no klases telpas, lai daudzās lielajā zālē!

Liels notikums bija Bērnu svētki. Tie parasti notika pirms skolas gada sākuma kaut kur ārpus pilsētas, zaļumos, skaistā vietā. Tad varēja zīmēt, piedalīties sacensībās un varbūt iegūt kādu balvu. Atceros, ka tur pārdeva burbuļūdeni – un mums, bērniem, patika tas vārds: burbuļūdens. Šodien Latvijā runā par kolām un limonādēm, bet vārds burbuļūdens ir daudz skanīgāks!

Skolotāji bija labi un mācības bija labas, un tomēr es bieži sev uzdevu jautājumu, kāpēc mums ir jāiet piecas dienas nedēļā amerikāņu skolā – un tad vēl viena papildus diena latviešu skolā, kamēr amerikāņi guļ? Nebiju toreiz pārliecināta, ka tas ir vajadzīgs. Mana māte, Zigrīda, un tēvs, Vilnis, bija stingri un lika mums mājās runāt latviski. Viņi mūs sūtīja latviešu skolā un Garezera vasaras vidusskolā. Viņiem bija taisnība... Daudzus gadus vēlāk, kad kļuva par žurnālisti un rakstīju laikrakstos “Laiks” un “Brīvā Latvija”, un veidoju raidījumus “Radio Brīvā Eiropa”, es sapratu, ka latviešu valoda ir ļoti noderīga. Un kur nu vēl visi braucieni uz Dziesmu svētkiem, lidojumi uz Latviju –

tādā veidā es pamazām sapratu, ka latvieši ir kā liela ģimene, kas dzīvo visās pasaules malās. Un valoda mūs vieno.

Pienāca brīdis, kad es biju beigusi latviešu skolu un pati kļuva par skolotāju. Mācīju ticības mācību. Gan Jaunajā, gan Vecajā Derībā ir dramatiski stāsti, kurus es skolniekiem atstāstīju ar dažādiem balss tembriem un žestiem. Visādi centos noturēt jauno cilvēku uzmanību. Dažreiz spēlējām spēli "Ak vai, cik žēl"! Lai brīdinātu skolniekus, ka ir svarīgi mācīties, es šo spēli ievadīju ar dziesmu: Ak vai, cik žēl, ak vai, cik žēl, ka es mācījos par vēl! Un tad uzdevu skolniekiem jautājumus par ticības mācību. Skolnieki, kuri varēja atbildēt uz jautājumiem, saņēma balvas. Tā patīkami pagāja mācību stundas.

Šodien, kad lasu "Svētrīta Zvanus", es bieži ieraugu savu bijušo skolnieku vārdus, un priecājos, jo viņi ir aktīvi latviešu sabiedrības locekļi. Viss, ko viņi mācījās toreiz latviešu skolā, ir pielietojams. Un apbrīnojami ir tas, ka pēc visiem šiem gadiem, skolas darbība vēl turpinās. Ar prieku noskatījos Māras Pelēces veidotu filmu par latviešu skolu, ko var atrast internetā. Ar prieku vēroju, ka skolai ir arī sava interneta mājaslapa. Daudz kas ir mainījies, un skola turas braši.

Varbūt pats svarīgākais, ko apguvu skolā, bija kristīgā ticība. Dzīvē esmu piedzīvojusi daudzas grūtības, un arī dažas krīzes, un jāatzīst, ka ticība palīdzēja ar visu tikt galā. Agrā rīta stundā man ir ļoti svarīgi pasēdēt klusumā, vērot saullēktu un aprunāties ar Dievu. Pateicos par visu, kas ir labs. Lūdzu piedot manas kļūdas un grēkus. Un lūdzu, lai Dievs man rāda ceļu un palīdz dzīvot pēc Viņa prāta.

Bija laiks starp 2000. un 2010. gadu, kad dzīvoju Latvijā. Tad it īpaši es sapratu, cik vērtīgi ir šie kristīgie pamati, ko apguvu latviešu skolā. Diemžēl daudziem cilvēkiem Latvijā kristīgā ticība ir sveša. Ne reizi vien es runāju ar radiem un draugiem, kuri piedzīvoja smagu krīzi un bija bez padoma. Kad aicināju Dievu lūgt, viņi atteicās, teikdami, ka netic Dievam un neprot Dievu lūgt. Es nevienam nepārmetu, jo saprotu, ka padomju laiks ir atstājis dziļas sekas. Padomju laiks daudziem sagrava ticību Dievam. Un diemžēl Latvijā ir cilvēki, kuri īsti vairs netic nekam – arī ne gaišākai tautas nākotnei. Un tādēļ mūsu loma, kā latviešiem ārpus Latvijas, joprojām ir svarīga. Mums visādā veidā ir jāatbalsta latvieši Latvijā, lai uzturētu ticību. Es ceru, ka pie varas Latvijā reiz nāks jaunas paaudzes, tad arī dzīve mainīsies uz labo pusi.

Atgriežoties pie mūsu Mineapoles – Sv. Paulas latviešu skolas, tai vienmēr būs mīļa vieta manā sirdī. Neaizmirsīšu ne daudzus labos skolotājus, nedz daudzus labos skolniekus – ar visiem niķiem un stīķiem.

No kr.: Ingrīdas vīrs Kārlis Veinšteins, Velta Spārniņa un Ingrīda Cāzere Veltas 90 gadu jubilejas svinībās Mineapolē 19. maijā.

Aicinājums ziedot leģionāru piemineklim Zedelgemā

Teju pusi no nepieciešamajiem 50 000 eiro Latvijas Okupācijas muzejs ziedojumos jau ir saņēmis, lai 2018. gada rudenī Zedelgemā (Beļģijā) uzceltu pieminekli Brīvībai. Tas atgādinās par latviešu un arī pārējo Baltijas valstu leģionāriem, kas 1945/1946. gadā tika turēti britu izveidotajā kara gūstekņu nometnē. Spītējot kara beigu laika notikumiem, Latvijas vīri nezaudēja ticību savas valsts brīvībai un Latvijas valsts dibināšanas 27. gadadienu sagaidīja pie nometnē pašu izgatavota 6 m augsta Brīvības pieminekļa atveidojuma.

Pērn Latvijas Okupācijas muzejs un Zedelgemas pilsētas pašvaldība vienojās kopīgi uzcelt piemiņas zīmi, kas pilsētas iedzīvotājiem stāstītu par Zedelgemas maz zināmo vēsturi, vienlaicīgi atgādinot par brīvību kā vispārcilvēcisku vērtību. Muzejs un Zedelgemas pašvaldība vienojās, ka pieminekļa izmaksas – 100 000 eiro – dalīs uz pusēm. 2018. gada februāra vidū Latvijas Okupācijas muzejam jau ir saņemti 20 908 eiro.

Latvijas Okupācijas muzejs sirsnīgi pateicas visiem ziedotājiem! Ziedotāji, kas ziedojuši 100 EUR vai ekvivalentu citā valūtā saņems skaistu pieminekļa bites piespraudīti bronzā.

Piemineklis Brīvībai tiks veidots kā Latvijas Stāvsstrops. Pieminekļa autors tēlnieks Kristaps Gulbis darbā ir iedzīvinājis līdzību starp bišu stropu un tautu. “Zedelgemas nometnē bija ap 12 000 latviešu karavīru. To skaits ir līdzvērtīgs bišu skaitam stropā. Mana ideja ir piemeklī apvienot kopīgās eiropēiskās vispārcilvēciskās vērtības un visiem eiropiešiem saprotamu simbolu valodu ar tikai Latvijai īpašo un vizuāli raksturīgo. Latvijas bišu saime Flandrijas zemē. Bišu saime ir tauta. Strops ir viņu valsts. Bites ir miermīlīgas – tās nevienam neuzbrūk. Tās aizstāv, cīnās un mirst par savu stropu, saimi, brīvību”, pieminekļa ieceres prezentācijā sacīja mākslinieks 2017. gada septembrī.

Tagad K. Gulbis pastāstīja, ka, janvāra beigās pieminekļa galveno detaļu – Stāvsstropu atlejš bronžā. Tas notiek Tallinā. Savukārt bitītes gatavo Rīgā. Pašreiz pieminekļa sagatavošanās darbi noritot pēc plāna. Pieminekļa atklāšana paredzēta 2018. gada septembra beigās.

Atbalstiet pieminekļa uzstādīšanu ar savu ziedojumu! Laipni lūdzam muzeja mājas lapā, klātienē muzejā vai pie muzeja pārstāvjiem pasaulē!

ASV čeki rakstāmi OMFA (ar ziedojuma mērķa norādi) un sūtāmi: Ilze Resnis, 10930 Nollwood Drive, Chardon, OH 44024, USA. Ziedotāji saņems kvītis nodokļu atlaidēm. Ziedojot ar kredītkarti, lietojiet OMFA “PayPal” adresi paypal@omfa-usa.org. E-pasts saziņai ilze48@yahoo.com. OM direktora vietniece Līga Strazda

Informācija par 13. Saeimas vēlēšanām – kā var pieteikties balsošanai pa pastu, ja nevarēsiet balsot personiski 6. oktobrī

2018. gada 6. oktobrī, sestdienā, Latvijā notiks 13. Saeimas vēlēšanas. Nobalsot vēlēšanās varēs Latvijas pilsoņi, kuri vēlēšanu dienā būs sasnieguši 18 gadu vecumu un kuriem būs derīga Latvijas pilsoņa pase. Vēlēšanu iecirkņi ārvalstīs ir iekļauti Rīgas vēlēšanu apgabalā, tāpēc vēlētāji ārvalstīs varēs balsot par Rīgas vēlēšanu apgabalā reģistrētajiem deputātu kandidātu sarakstiem.

Kā iepriekšējās vēlēšanās, arī Mineapolē būs vēlēšanu iecirknis.

Ja vēlētājs vēlēšanu dienā nevarēs ierasties personīgi vēlēšanu iecirknī, lai nobalsotu, ir iespēja pieteikties balsošanai pa pastu Latvijas vēstniecībā ASV (2306 Massachusetts Avenue NW, Washington, DC 20008).

Pieteikties balsošanai pa pastu var no **2018. gada 5. maija līdz 14. septembrim**, uzrādot derīgu Latvijas pilsoņa pasi un aizpildot iesniegumu.

Iesniegumā jānorāda:

1. Vārds, uzvārds;
2. Personas kods;
3. Dzīvesvietas adrese;
4. Adrese ASV, uz kuru nosūtāmi vēlēšanu materiāli;
5. Iesnieguma aizpildīšanas vieta un datums;
6. Vēlētāja paraksts.

Iesnieguma veidlapu var aizpildīt vēstniecībā vai iepriekš izdrukāt no Latvijas vēstniecības ASV vai Latvijas Centrālās vēlēšanu komisijas mājas lapas (“Iesniegums balsošanai pa pastu no ārvalstīm”). Iesniegumu atļauts rakstīt brīvā formā, rokrakstā vai datorrakstā. Paraugš būs izlikts pie ziņojuma dēļa baznīcas ieejā.

Saņemot iesniegumu, vēstniecības darbinieks reģistrēs vēlētāju balsotāju sarakstā, iespiedīs pasē spiedogu par dalību 13. Saeimas vēlēšanās un izsniegs izziņu, ka vēlētājs ir reģistrēts balsošanai pa pastu.

Latvijas vēstniecības ASV darba laiki, kuros var pieteikties balsošanai pa pastu, ir noteikti:

Pirmdienās no plkst. 13.00 līdz plkst. 16.00

Otrdienās un ceturtdienās no plkst. 10.00 līdz plkst. 13.00

Ja vēlētājam nav iespējas personiski ierasties vēstniecībā, lai pieteiktos balsošanai pa pastu, vēlētāja iesniegumu un pasi vēstniecībā var nogādāt starpnieks, piemēram, kāda uzticamības persona, pastnieks (USPS) vai pasta kurjers (UPS, DHL, FedEx). Ja pase un iesniegums vēstniecībā tiek nogādāti ar pastnieku vai pasta kurjeru, vēlētājam pašam ir jāapmaksā pasta pakalpojumi pases un izsniegtās izziņas nosūtīšanai atpakaļ – vēstniecībai kopā ar pasi un iesniegumu ir jānosūta arī iepriekš apmaksāta aploksne pases un izziņas nosūtīšanai atpakaļ vēlētājam ar ierakstītu pastu (USPS) vai kurjerpastu (UPS, DHL, FedEx). Vēstniecība neuzņemas atbildību par pasta vai starpnieka pakalpojumu kvalitāti.

Līdz 14. septembrim vēlētājam būs tiesības mainīt adresi, uz kuru saņemt vēlēšanu materiālus. Par vēlmi mainīt adresi būs jāpaziņo vēstniecībai līdz 14. septembrim.

Lūdzam ievērot – ja būsiet pieteicies balsošanai pa pastu, Jums nebūs iespējas balsot vēlēšanu dienā vēlēšanu iecirknī!

Kā varēs nobalsot pa pastu?

Ja vēlētājs būs pieteicies balsošanai pa pastu, vēstniecības darbinieks vēlēšanu materiālus uz vēlētāja iesniegumā norādīto adresi izsūtīs laikā no 2018. gada 15. līdz 24. septembrim.

Saņemot pa pastu nosūtītos vēlēšanu materiālus, būs jārikojas saskaņā ar klāt pievienoto instrukciju.

Lūdzam ievērot – vēlētājam savs balsojums vēstniecībai būs jānosūta ar tādu aprēķinu, lai vēstniecība to saņemtu līdz vēlēšanu dienai – **2018. gada 6. oktobrim**.

UZZIŅĀM:

Informācija par 13. Saeimas vēlēšanām ir pieejama Latvijas Centrālās vēlēšanu komisijas mājaslapā www.cvk.lv un Latvijas vēstniecības ASV mājaslapā www.mfa.gov.lv/usa/velesanas-2018.

Centrālās vēlēšanu komisijas un Latvijas vēstniecības ASV mājaslapās būs pieejama arī informācija par politiskajām partijām, to priekšvēlēšanu programmām, kā arī 13. Saeimas vēlēšanu deputātu kandidātiem, tiklīdz šī informācija tiks publiskota. No 2018. gada 1. oktobra noteiktos laikos arī vēlēšanu iecirkņos varēs iepazīties ar deputātu kandidātu sarakstiem, ziņām par kandidātiem un priekšvēlēšanu programmām.

Latvijas vēstniecība laipni aicina jautājumu gadījumā kontaktēties ar vēstniecības Konsulāro nodaļu pa tālruniem 202-328-2883, 202-328-2882 vai 202-328-2881 vai izmantojot e-pastu: consulate.usa@mfa.gov.lv.

Aicinām sekot vēstniecībai sociālajos tīklos, lai uzzinātu aktualitātes arī par vēlēšanām:
Facebook.com/[EmbassyofLatviainUS/](https://www.facebook.com/EmbassyofLatviainUS/) un Twitter.com/[Latvia_USA](https://twitter.com/Latvia_USA)

Ja ir jautājumi, lūdzu, zvaniet Mineapoles vēlēšanu iecirkņa vadītājai Indrai Halvorsonei. Tālrunis numurs: 612-382-3910.

VĒLĒŠANU DIENA

13. SAEIMAS VĒLĒŠANAS

Saeimas vēlēšanas notiek reizi četros gados oktobra pirmajā sestdienā

LIKUMI UN VĒLĒŠANU APGABALI

Latvijas Republikas Satversme
Saeimas vēlēšanu likums

Saeimā jāievēlē
100
deputāti

5 VĒLĒŠANU APGABALI
Rīga, Vidzeme, Latgale,
Kurzeme, Zemgale

Vēlētāji ārvalstīs balso
Rīgas vēlēšanu apgabalā

To, cik deputātu jāievēl apgabalā, nosaka CVK proporcionāli apgabalā reģistrētajam vēlētāju skaitam 4 mēnešus pirms vēlēšanām

Tikšanās ar Latvijas Universitātes Teoloģijas fakultātes dekāni

Daci Balodi

Trešdien, 6. jūnijā, plkst. 6 pm

Baznīcas lejasstāvā

Vakariņas

Stāstījums par aktualitātēm baznīcā Latvijā un Teoloģijas fakultātes darbību

Svētbrīdis

Svētdien, 10. jūnijā, plkst. 10:00

Mineapoles – St. Paulas latviešu baznīcā

Aizvesto piemiņas dievkalpojums

ar igauņu un lietuviešu līdzdalību,
dievkalpojumu vadīs māc. Dāgs un igauņu
mācītāja Nelli Vahter

Dievkalpojumu kuplinās Pauls Grustāns ar trompetes spēli

Sekos sadraudzība

Aizvesto piemiņai veltīts sarīkojums

Ceturtdien, 14. jūnijā, plkst. 19:00 (7os
vakarā)

Draudzes namā

Piemiņas runa – Pēteris Kalniņš

Dziesmas – Teiksma

Kafijas galds

Ieeja par ziedojumiem, bērniem ieeja brīva

Visus laipni aicina TEIKSMA un LOAM

Pulcēsimies no plkst. 6iem (vainagu pīšana), 7os sāksies līgošana kopā ar draudzes kori
Jāņu siers, pīrāgi, uzkodas, rotaļas un danči
Lūdzam līdzī ņemt groziņus un krēslus, alus atļauts (3,2% bez stikla; drīkst krūzēs vai skārdenēs)
Automašīnas novietošanai lūdzam skatīt karti nākamajā lapā
Nopietnu lietusgāžu (negaisa) gadījumā pasākums notiks baznīcas lejas telpās
Informācija pie Baibas Olingeres 612-202-7305

Gathering from 6 pm (weaving traditional crowns), church choir starting at 7 pm
Latvian cheese, pīrāgi and dancing
Please bring a dish to share and a chair, beer allowed (3,2%, no glass; cups and cans ok)
For location and parking please see map on the next page
If very severe weather (thunderstorm) we will meet at the Latvian church 3152 17th Ave S
For more information call Baiba Olinger 612-202-7305

Beard's Plaisance, Mineapolē, pie Lake Harriet

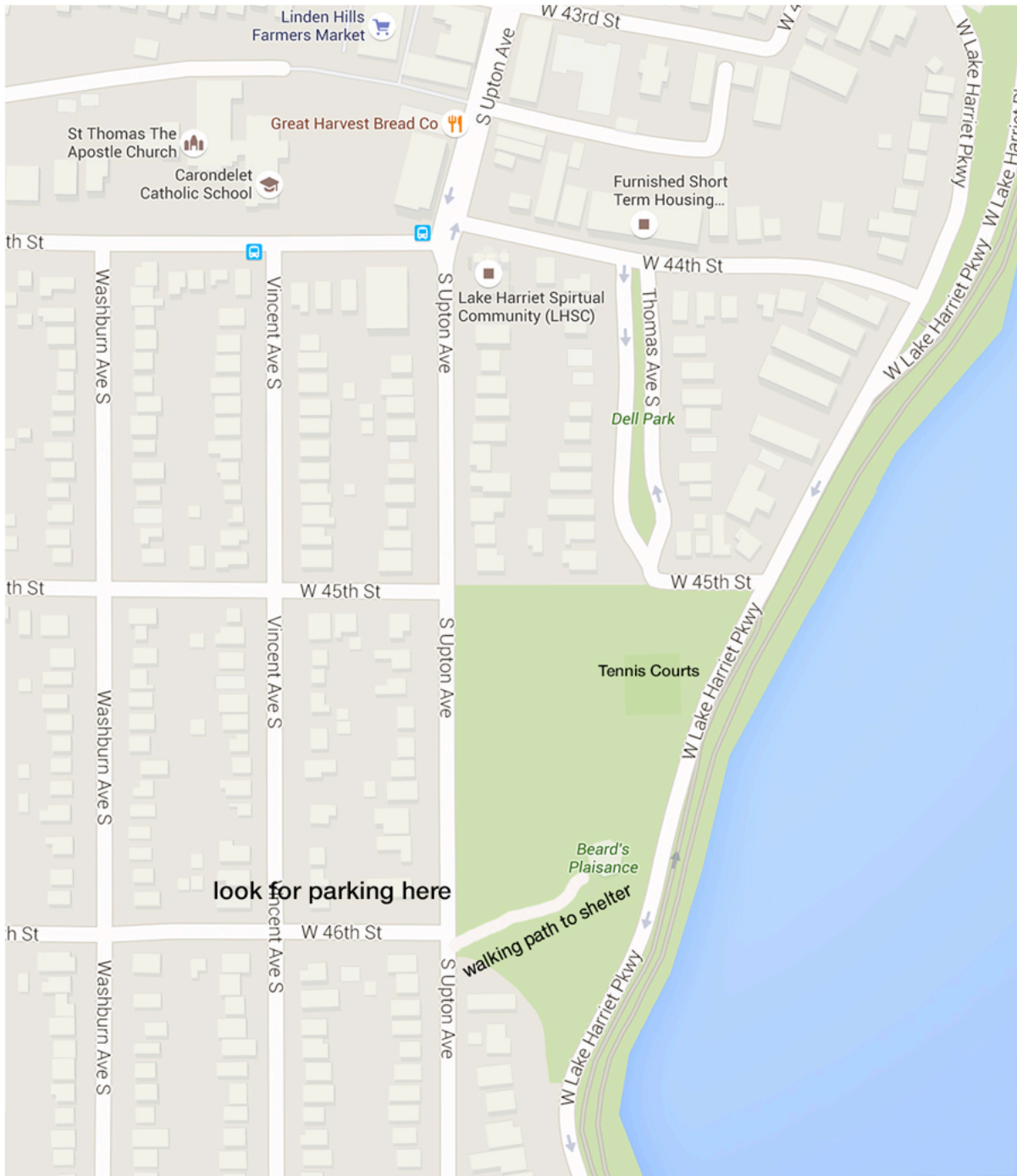
21. JŪNIJĀ 🕒 **6 PM**

**JĀŅI PILSĒTĀ!
LATVIAN SOLSTICE!**

Riko LOAM
Organized by LOAM

Beard's Plaisance, Minneapolis, by Lake Harriet

Directions to Latvian Solstice at Beard's Plaisance:

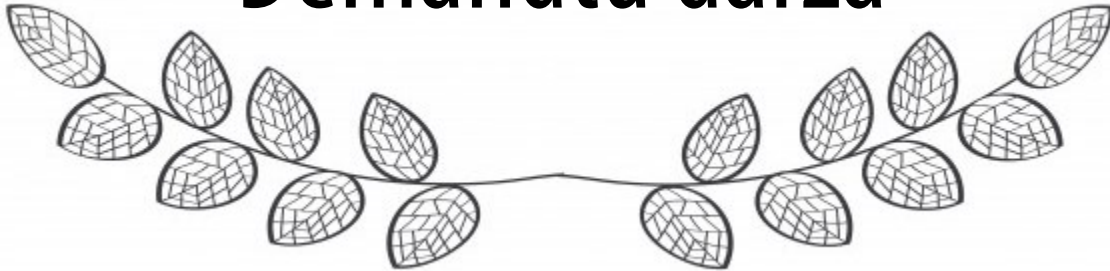
**Beard's Plaisance Picnic Shelter is on the west side of Lake Harriet.
(Please note, the Parkway around the lake is a one-way.)**

Parking may be found west of the picnic area on 45th and 46th Street near Upton Avenue South, which is on the west side of the picnic area.

It is a short paved walk (300 feet) to the picnic shelter from Upton Avenue.

**Please call with any questions or to arrange for any assistance upon arrival:
Baiba Olingere: 612-202-7035 or Mara Pelecis: 612-227-8979**

Svinēsim Ameriku un Kanādu Demandtu dārzā

Svētdien, 1. jūlijā, plkst. 11:00
3109 41st Ave S, Minneapolis, MN 55406

Svētbrīdis, atzīmējot ASV neatkarības dienu un Kanādas dienu
Sekos sadraudzība un BBQ
Līdzi ņemsim groziņus
Visi mīļi aicināti!

Pateicības

Sirsnīgs paldies mācītājam Dāgam Demandtam par mūsu mātes Ērikas un brāļa Pētera piemiņas dievkalpojuma vadīšanu šī gada 12. maijā. Liels paldies arī saimniecei Baibai Rudzītei, ērģelniecei Gunai Kalmītei Skujiņai, Dāvidam Sarmai par ģitārspēli un dziesmu. Tagad māte ar brāli ir kopā aizsaulē. Ardievu! Gunārs, Ilze, Paulis (Bildē no labās)

Sirsnīgi pateicos māc. Dāgam, draudzes priekšniecei Kristīnei un visiem draudzes locekļiem, kas apsveica mani 80 gadu dzimšanas dienā ar laba vēlējumiem, ziediem, šokolādi un kūku. Pateicībā, Visvaris Ģiga

80

Mīļais mācītāj un draudze!
Paldies par apsveikumu manā 81 gada
dzimšanas dienā.
Aivars Tone

IZKĀRTOJU MĀJAS IZPĀRDOŠANU

Vai jūs pārceļaties? Vai jums ir jālikvidē mājas iekārta? Jāatbrīvo māja no mēbelēm, traukiem, sīkumiem utt.? Es varu jums palīdzēt. Izšķiroju mantas (sazinoties ar jums) – ko paturēt ģimenē, ko pārdot, ko izvest. Sakārtoju mantas pārdošanai. Nocenoju pārdodamās mantas un izsludinu. Vadu pārdošanu/Estate Sale. Aizvedu palikušās mantas uz labdarības organizācijām.

Maija Zaeska

952-454-4172 (mobīlais) • 763-972-2521 (mājās) • zaeska@frontiernet.net

Estate Sale

VISI DZER TĒJU

La Soci t  du Th  tējas veikals pastāv jau sešpadsmit gadus – piedāvā tējas no visas pasaules. Veikal  var iegādāties vairāk nekā 200 tējas šķirnes. Tur ir galdiņi, kur baudīt šīs tējas uz vietas, kā arī var iegādāties piederumus tējas pagatavošanai un dāvanām. Veikals atvērts pirmdienās-piektdienās no 12:00 līdz 18:00, sestdienās no 10:00 līdz 17:00, svētdienās slēgts. Īpašnieki Tony Ruggiero un Božena Dimants.

2708 Lyndale Ave S, Minneapolis, MN 55408 • 612-871-5148 • www.teashop.us

Nekustamo ģpašumu aģente

Larisa (Štolcere) Ozola

Mobīlais 612.991.1760

larisaozols@gmail.com

Vai domājat par nākamo soli dzīvē – pārdot savu māju, meklēt nākamo sapņu māju vai dzīvokli – k rtoju (visas Jūsu) nekustamo ģpašumu vajadzības!

Ar savu darba pieredzi projektu vadībā un tirgū, tehnoloģijā un sabiedrisko mediju jomā, sadarbojos ar klientiem, lai palīdzētu risināt Jūsu nākamos dzīves soļus.

Esmu sertificēta m klere Minesotā, kā daļa no “Lakes Area Realtors”. M s strādājam pa visu Mineapoli un St. Paulu, ieskaitot priekšpilsētas.

Lūdzu sazinaties ar mani ar Jūsu jautājumiem par nekustamo ģpašumu tirgu, vai tas būtu Jūsu nākamais solis drīzumā, vai arī, ja tikai s kat par to domāt.

Labprāt Jums palīdzētu!

LATVIAN EV. LUTH. CHURCH
of Minneapolis and St. Paul
3152 17th Avenue South
Minneapolis, Minnesota 55407

NON-PROFIT ORGANIZATION
U. S. POSTAGE PAID
TWIN CITIES MN
Permit no. 90327

Change Service Requested

Church Services and Calendar of Events

Sunday, June 3, 10 am – Church Service followed by fellowship.

Wednesday, June 6, 6 pm – Supper, evening prayer and get together with the Dean of Theology from the University of Latvia.

Sunday, June 10, 10 am – Baltic Memorial Service with Holy Communion Commemorating the Mass Deportations to Siberia from Estonia, Latvia and Lithuania.

Thursday, June 14, 7 pm – Deportation to Siberia Commemoration.

Sunday, June 17, 10 am – Church Service followed by fellowship.

Thursday, June 21, 6 pm – Midsummer Night's Eve. Beard's Plaisance, Minneapolis, by Lake Harriet.

Sunday, June 24, 10 am – Church Service with Holy Communion followed by fellowship.

Sunday, July 1, 11 am – Worship at Pastor Dag's house (3109 41st Ave S, Minneapolis, MN 55406) commemorating Independence Day and Canada Day. Followed by fellowship and BBQ. Please bring a dish. All are welcome.

SVĒTRĪTA ZVANUS izdod Mineapoles – St. Paulas latviešu ev. lut. draudze. Redakcijas kolēģijā: māc. D. Demandts, E. Banka-Demandta (612-280-6180), S. Dombrovska, R. Drone, M. Eglīte, A. Hobbs, R. Prauliņa, L. Sproģis, S. Štolcere, V. Vikmanis.

Redakcija patur tiesības iesūtītos rakstus rediģēt un zināmos gadījumos noraidīt. Manuskriptus lūdzam iesūtīt parakstītus. Ja lietots segvārds, jāmin arī īstais vārds. Manuskriptus lūdzam iesūtīt DATORRAKSTĀ-PĀRRINDĀS (tas neattiecas uz īsiem ziņojumiem un pateicībām).

Rakstus lūdzam iesūtīt līdz mēneša 21. datumam. Iesūtītos manuskriptus redakcija uzglabā tikai līdz nākamā Svētrīta Zvanu numura iznākšanai – apm. vienu mēnesi. Redakcija lūdz **\$30.00** ziedojumu gadā, Svētrīta Zvanu tehnisko izdevumu segšanai.

CIENĪJAMIE LASĪTĀJI! Lūdzu paziņojiet ADRESES MAIŅU draudzes birojā. Svētrīta Zvanus pasts nepārsūta.